

АТОМНИК АУКРАЇНИ

№25 (551) 23 червня 2011 року
Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ
ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

28 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ
КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

28 червня в Україні відзначається державне свято — День Конституції України. Цього дня у 1996 році на ранковому засіданні Верховна Рада України прийняла новий Основний Закон країни — першу Конституцію незалежної Української держави.

Спроби прийняти Конституцію в Україні робилися з перших років проголошення незалежності. У 1992—1993 роках під керівництвом Президента Леоніда Кравчука був напрацьований перший проект Основного Закону, проте він так і не був прийнятий.

8 червня 1995 року між гілками влади був підписаний Конституційний договір, на підставі якого мала бути розроблена Конституція. У 1996 році була створена спеціальна парламентська комісія під керівництвом депутата Михайла Сироти. 27 червня почався розгляд запропонованого документа у Верховній Раді. Депутати працювали над проектом, залишаючись у сесійній залі всю ніч із 27 на 28 червня. Парламентарі врахували зауваження Президента України, а також підтримали всі спірні статті проекту — про державні символи України, про державну українську мову, про право приватної власності в Україні, після чого Основний Закон був остаточно затверджений.

Прийняття Конституції закріпило правові основи незалежної України, її суверенітет і територіальну цілісність і стало найважливішим кроком у забезпеченні прав та свобод людини та громадянина, сприяло подальшому підвищенню міжнародного авторитету України на світовій арені.

НАЗУСТРІЧ В З'ЇЗДУ АТОМПРОФСПІЛКИ

Проблемні «зони» АЕС —

невисокий рівень зростання зарплати, незабезпеченість житлом, нестабільність постачання

Ядерна енергетика України завжди славилася своїми людьми. Її представлена атомна трудова еліта переважно чоловіками, але, як свідчить практика, без жінок у цьому секторі економіки ніяк не обійтися. Це, справді, краща частина трудових колективів — від виробничо-фінансового до соціально-профспілкового профілю. Жінка — любляча мати, дбайлива і доброзичлива господарка піклується не лише про добробут у власному домі, а й на роботі...

За службових, газетярських обставин розмова з головою профспілкового комітету водно-радіохімічної лабораторії ВП «Запорізька АЕС» Світлою Рябенко була нетривалою, але відкритою і конструктивною.

Світлана Анатоліївна працює на ЗАЕС 11 років. З 2004-го хіміки цеху, а це 156 працівників, довіряють їй очолювати цехову профорганізацію, представляти інтереси трудового колективу у відносинах з місцевими органами державної та управління а також працедавцем. «У рамках цеху, підприємства формат соціального діалогу нерідко залежить від ситуативних моментів чи проблем, розтягнених у часі, але про які достеменно знаєш і сприймаєш їх як власноручні, близькі тобі, бо ти пліч-о-пліч щоденно проводиш з людьми спільне трудове життя», — так

міркує собі голова профспілкового цеховому. І вона готова відповісти на всі запити співробітчан, винести їх на збори хіміків, колективні профзібрання станційного рівня, конференції НАЕК «Енергоатом» або звернутися безпосередньо до ЦК Атомпрофспілки.

— Є питання дуже тривожні, якими найчастіше переймаються люди і на роботі, і вдома, — констатує Світлана Рябенко. — Ми, профспілковці, маємо бути категоричними і принциповими, надто за складних соціально-економічних обставин у країні, коли йдеться про забезпечення людини робочим місцем, належними умовами й оплатою праці. Сьогодні зарплата на нашому підприємстві не дозволяє нормально жити, інфляція з'їдає рівень зростання доходів працівника.

(Закінчення на 2-й стор.)

Світлана РЯБЕНКО (праворуч) зі своїми колегами по роботі Ольгою ГАНЗЕЮ (ЗАЕС) та Галиною БАКІКО (РАЕС)

26 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ МОЛОДІ

Відбулася молодіжна спартакіада Атомпрофспілки. (Інформація — на 2-й стор.)

У ФЕДЕРАЦІЇ ПРОФСПІЛОК УКРАЇНИ

ФПУ категорично проти спроби позбавлення пільг

Рішучий протест проти спроби Міністерства соціальної політики України скасувати державні соціально-економічні законодавчо визначені гарантії висловила Федерація профспілок України в ухваленій її Радою Заяві. Це стосується працівників освіти, медицини, культури, малазabezпечених верств населення.

Пропозиції міністерство запропонувало в законопроекті «Про внесення змін до деяких законів України з питань упорядкування надання пільг, компенсацій та гарантій». У ньому передбачається виключити із 12 законів України положення про конкретні розміри державних гарантій, соціальних пільг, допомоги і компенсаційних виплат, передавши право встановлювати їх розміри Кабінету Міністрів України. Такий підхід суперечить статті 92 Конституції України та статтям 17—19 Закону України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії».

У Заяві Рада ФПУ висловлює неприпустимість схвалення підготовленого Міністерством соціальної політики України документа і вимагає від керівництва уряду притягнення до відповідальності посадових осіб, які діють на порушення Конституції України та Генеральної угоди.

Петро ВАСИЛЕНКО

СУЧАСНЕ І МАЙБУТНЄ ЯДЕРНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Инвестиционные проекты «Энергоатома»

Основой для успешного развития экономики страны, улучшения качества жизни каждого из нас служит надежность энергоснабжения. Если стоит цель — развитие страны, а никак не упадок, главным приоритетом должно стать значительное опережение развития энергетики по сравнению с другими отраслями. Делая ставку на вышеупомянутые постулаты, компания «Энергоатом», кроме того, что осваивает энергию атомных ядер, еще реализует восемь крупных инвестиционных проектов в области электроэнергетики. В этом перечне не только строительство двух новых энергоблоков на Хмельницкой АЭС и создание централизованного хранилища отработавшего ядерного топлива с трех атомных станций, но и целый ряд других проектов, обеспечивающих надежность энергоснабжения. Это и реконструкция открытых распределительных сооружений 750 кВ Ривненской и Хмельницкой АЭС, сооружение Болградской парогазовой электростанции в Одесской области, достройка Ташлыкской ГАЭС и так далее. Однако судьба всех этих энергетических объектов под большим вопросом потому, что отсутствуют источники их финансирования.

Более детально о сложившихся проблемах рассказывает первый заместитель генерального директора обособленного подразделения ГП «НАЭК «Энергоатом» «Атомпроектинжиниринг» Геннадий САЗОНОВ.

Г. С. — История самых крупных инвестиционных проектов, реализуемых нашей Компанией, складывалась в течение длительного периода времени. К примеру, строительством ХЗ-Х4 мы начали заниматься еще в 2005 году, а централизованного хранилища отработавшего ядерного топлива — в 2004 году. Что же касается достройки Ташлыкской ГАЭС, то запрет на сооружение этого объекта Украина сняла еще в 1996 году. Учебно-тренировочный центр (корпус «Г») Запорожская АЭС начала строить еще в 1992 году.

В перечне самых крупных инвестиционных проектов появились и новые объекты: планируется реконструировать открытые распределительные устройства на Хмельницкой и Ривненской станциях. Необходи-

мость обусловлена строительством новой высоковольтной линии электропередач от Ривненской АЭС в центр Украины. Над этим проектом мы также работаем уже 4 года.

В Одесской области планируется построить Болградскую парогазовую станцию — это небольшой и несложный технический объект, мы им занимаемся уже 6—7 лет. В 2005 году завершено ТЭО, сейчас ведется разработка проекта.

Разрабатывается проект реконструкции ОРУ-750 кВ Запорожской АЭС в связи с подсоединением новой линии выдачи мощности 750 кВ «Запорожская АЭС-подстанция Каховская». Это развяжет проблему выдачи мощности атомной станции, так как у нас там «заперто» 700 МВт мощности. Кроме того, дополнительная линия обеспечит более высокую надежность выдачи мощности АЭС в целом.

К. — Известно, что по всем этим проектам не определены источники финансирования. В чем причина?

Г. С. — На мой взгляд, беда всех без исключения проектов — в неправильном подходе к принятию решения об их реализации. Все эти проекты достаточно доро-

гие, капиталоемкие. И сегодня ни по одному из них нет решения об их финансировании в полном объеме.

В настоящее время мы пытаемся создать схему финансирования с привлечением внешних кредитов (российского «Сбербанка». — Прим. авт.) по строительству 3-го и 4-го блоков Хмельницкой АЭС. Но и здесь мы опять повторяем те же ошибки, что и по уже начатым проектам: мы объявляем о начале подготовительного периода, не зная точно, будут ли у нас деньги на этот проект. Мы надеемся, что деньги будут, убедили в этом правительство и оно нам выделило на 2011 год порядка 189 млн. грн. для того, чтобы мы, не теряя времени, начали подготовительные работы (в тарифе на 2011 год НКРЭ учла эту сумму). Но это большой риск: мы можем потратить эти 189 млн. грн. на подготовительного периода, но не получить гарантий по финансированию всего проекта.

К. — Видимо, объекты общегосударственного назначения должны финансироваться с государственного бюджета?

(Окончание на 2-й стр.)

НАЗУСТРІЧ В З'ІЗДУ АТОМПРОФСПІЛКИ

Проблемні «зони» АЕС — невисокий рівень зростання зарплати, незабезпеченість житлом, нестабільність постачання

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.)

Звідси і не менш болюча проблема — житлова, на ЗАЕС чимало навіть кадрів атомників роками досі туляться у гуртожитках — малосімейках... Це, як кажуть, материнська, первинна потреба. Вона дуже актуальна і для моєї сім'ї — чоловіка Руслана Віталійовича, який з 1995 року прийшов на атомну, а нині працює начальником служби договірного управління ЗАЕС, а також 14-річної доньки Стефанії. Утрох ми досі перебиваємося в гуртожитку, до того ж із сусідами. Хоч якась тут розрада — це офіційний запис про чергу на квартиру.

— А хіба можна вважати другорядним те, — скрушно говорить виробництву, профактивістка, — коли щороку дедалі менше виділяється капітальних вкладень на реконструкцію лабораторних

та інших приміщень, облаштування робочих місць потрібними за технологію матеріалами, не кажучи вже про звичайнісінькі речі — оргтехприладдя, канцтовари, папір... Хіба для АЕС і її відповідних служб про це може йти мова? Хтось скаже, що це дрібниці. Але життя доводить інше — з малого усе й починається, накопичується кількісно і переходить в іншу якість — у цьому разі не позитивну. Упродовж років мають місце нестабільне та несвоєчасне забезпечення підприємства, працівників потрібними повсякчас матеріалами і засобами індивідуального захисту. Отримання спецдіягу починається зазвичай наприкінці року, бо тільки у другій його половині укладаються відповідні договори, через тривалі тендерні процедури. Однорічні цикли планування роботи на АЕС відтермінують фінансу-

вання заходів з охорони праці у строках і не завжди воно здійснюється у розмірах, передбачених законодавством. Як профспілка має проводити різнобічний громадський контроль за охороною праці, створенням належних умов на робочому місці, якщо все це не підкріплено матеріально? Звалювати при цьому щось на економічну кризу недоречно й не погосподарськи. Тому ще раз хоч наголосити на головних пріоритетних напрямках профспілкової роботи — це зростання доходів і соціальних гарантій працівників, піклування про збереження їхнього життя, здоров'я і працездатності, це і турбота про розвиток підприємства, ширша участь співчанського активу у вирішенні виробничих питань, що органічно пов'язано і соціальними.

Записав Микола ВАРЧИН

До теми

Посилено відповідальність за порушення законодавства з охорони праці

Верховна Рада внесла зміни до Закону «Про охорону праці» щодо штрафних санкцій. Цим документом, який підтримало 290 парламентаріїв, передбачається посилити адміністративну відповідальність за порушення законодавства про охорону праці.

Ухваленими змінами визначається, що для підприємств незалежно від форм власності або фізичних осіб, які відповідно до законодавства використовують найману працю, витрати на охорону праці становлять не менш як 0,5% фонду оплати праці за попередній рік.

Законом також передбачено, що за порушення законодавства про охорону праці та невиконання приписів посадових осіб центрального органу виконавчої влади з нагляду за охороною праці названі юридичні та фізичні особи притягуються відповідним центральним органом виконавчої влади до сплати штрафу в порядку, встановленому законом. Сплата штрафу не звільняє від усунення виявлених порушень у визначені строки.

Максимальний розмір штрафу не може перевищувати 5% середньомісячного фонду заробітної плати за попередній рік.

Документ також визначає, що несплата або неповна сплата штрафу названими юридичними чи фізичними особами тягне за собою нарахування пені за несплату суми штрафу (його частини) із розрахунку 120% річних облікової ставки Національного банку України, чинної в період такої несплати за кожен день прострочення.

Рішення про стягнення штрафу може бути оскаржене до вищого в порядку підлеглості органу або посадової особи центрального органу виконавчої влади з нагляду за охороною праці в місячний термін або в судовому порядку згідно із законодавством України.

СУЧАСНЕ І МАЙБУТНЄ ЯДЕРНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Инвестиционные проекты «Энергоатома»

(Окончание.)

Начало на 1-й стр.)

Г. С. — Ошибка в том, что мы рассчитывали на государственный бюджет (так было по Ташлыкской ГАЭС и по ОРУ-750 кВ Хмельницкой и Ривненской станций). Но эта надежда не оправдалась, государство не выделяет нам в достаточном объеме из государственного бюджета средств, а если и выделяет, то нерегулярно. Такие капиталоемкие объекты нельзя строить, не обеспечив полный финансирование, так как в таком случае они только наносят непоправимый финансовый ущерб и стране, и нам, как заказчику. Как пример: для третьего гидроагрегата Ташлыкской ГАЭС мы три года назад заказали гидрогенератор, он стоил больше 150 млн. грн. (изготовитель — харьковский «Электротрактор», которые мы и потратили. Мы его привезли, ну и что? Деньги потрачены, железо лежит. Правительство прекратило финансирование: в 2011 году нам ничего не выделили, в прошлом году нам дали только половину из того, что было запланировано, в 2009-м нам тоже дали не полный объем средств, поэтому мы вышли с 2009-го с кредиторской задолженностью почти 90 млн. грн. То есть мы оборудование купили, а заплатить не смогли. Теперь стройка стоит и неизвестно, сколько будет стоять. А недостроенные сооружения нужно охранять и содержать (в конце концов, они могут обвалиться, если ими не заниматься постоянно).

Мы государственное предприятие, нам денег никто никогда не даст, кроме государства. Все боится иметь с нами дело по этой причине, потому что у государственного предприятия финансовое состояние, зависящее от действий государства, всегда непредсказуемое. Таким образом, мы получили вот эти восемь так называемых инвестиционных проектов, за будущим которых сегодня полная неясность.

К. — В активах Компании есть и более мелкие инвестиционные проекты. Как осуществляется их реализация?

Г. С. — Да, Компания занимается и более мелкими проектами, которые не стоят

на контроле, потому что на них надо мало денег. В тарифе Компании на нужды капитальных инвестиций ежегодно выделяется одна и та же сумма; тарифы нам не увеличивают, по крайней мере, в той части, которая касается финансирования капвложений, из года в год она остается на одном уровне. Разве что в 2011 году нам в тарифе добавили 189 млн. грн. на проект Х3-Х4. В то же время цена строительства объектов и оборудования растет каждый год процентов на 15, а то и на 20. Поэтому практически все ситуации в Компании прекратились. В этой ситуации нужно выбирать главное. Поэтому все средства, которыми располагает НАЭК, расписаны на минимальное количество объектов, в частности, корпус «Г» учебно-тренировочного центра на ЗАЭС. Хотя один объект нужно закончить.

Но это я говорю только про новые объекты. На самом деле в 2010 году в Компании 74% всех средств, выделенных на капитальное строительство, были потрачены на **нужды модернизации действующих энергоблоков** — на эти цели ушло 1,6 млрд. грн. И это, наверное, правильно. Когда денег нет, надо выбирать наиболее важные проекты. На все остальное остается лишь 24%, то есть, на все капитальные инвестиции, включая прочие капвложения. Надо и технику компьютерную менять, и мебель покупать, и машины изнашиваются. Надо пытаться хоть по одному жилому дому на каждой площадке АЭС строить. Мы строим эти дома по несколько лет, но если бы было нормальное финансирование, в год можно было бы на каждой площадке по дому строить — квартир на 100. Но таких денег тоже нет.

К. — Сколько средств предусмотрено на капитальное строительство в 2011 году? И какие проблемы приходится преодолевать?

Г. С. — План финансирования всех капитальных вложений по Компании в 2011 году составляет 2 млрд. 259 млн. грн. Из этой суммы 1 млрд. 762 млн. грн. будет потрачено на модернизацию, повышение

26 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ МОЛОДІ

Южноукраїнці — переможці молодіжної спартакиади Атомпрофспілки

Команда організації молоді ВП ЮУАЭС стала переможницею 9-ї щорічної спартакиади Атомпрофспілки, яка відбулася в Южноукраїнську у червні. Змагання проходили за п'ятьма видами спорту. У чотирьох з них — баскетболі, бадмінтоні, перетягуванні каната та плаванні — молоді фізкультурники енергокомплексу на Південному Бузі були першими, і лише в настільному тенісі показали третій результат. Загалом у змаганнях взяла участь 75 спортсменів-атомників віком до 35 років — 8 команд, що представляли ЗАЕС, ХАЕС, ЧАЕС, ЮУАЭС, дирекцію НАЕК «Енергоатом», відокремлені підрозділи компанії «Атоменергомаш» і «Атомремонтсервіс», а також Східний гірничо-збагачувальний комбінат.

Відмінною рисою 9-ї молодіжної спартакиади стало те, що вперше у програмі змагань було включено турнір з бадмінтону. За звання кращих боролися дівчата. І у цьому виді спорту команда ВП ЮУАЭС здобула перемогу. Жодною грою не поступилися суперникам і баскетболісти енергокомплексу, а гравці команди, хоч і були другими в особистому змаганні, змогли відігратися в естафеті, що й принесло їм перемогу в командному заліку.

Слід сказати, що молоді южноукраїнські атомники не вперше завойовують звання найсильніших. Минулого року команда ВП ЮУАЭС також показала кращий підсумковий результат у молодіжній спартакиаді, яка проходила в місті-спутнику ЗАЕС Енергодарі. Що стосується Южноукраїнська, де 9 років тому і було дано старт мо-

лодому «атомному» спорту, то він учетверте приймає щорічні змагання молодіжних команд Атом-

профспілки. Для цього в місті існує чудова база — спортивний комплекс ВП ЮУАЭС «Олімп».

К тема

Немного статистики. Спартакиада Організації молоді Атомпрофсоюзу України проводиться з 2001 года. Як известно, от большой спартакиады она отличается количеством видов спорта (их, как правило, пять) и возрастом участников (им должно быть не больше 35 лет). Что касается количества участников, то в этом году рекорд прошлого года побит не был.

Открытие IX спартакиады состоялось в спортивном комплексе «Олимп». Своими мыслями о развитии спортивного движения среди городов-спутников поделился заместитель генерального директора ОП ЮУАЭС Владимир Авраменко. Он сказал, что такие мероприятия способствуют развитию и укреплению дружеских отношений между трудовыми коллективами отраслей. Также с приветственным словом выступил председатель профкома ОП ЮУАЭС Владимир Лещетный и председатель Організації молодежи Атомпрофсоюзу України Сергей Голота.

Запорожская АЭС становилась победителем спартакиад три раза. Как отметил капитан команды работник ЭЦ Александр Тимофеев, в этом году энергодарцы были представлены во всех видах спорта и показали достойные результаты.

В первый день соревнований они выиграли две медали. Первую золотую — в настольном теннисе. В этом виде спорта команду представляла работница УТЦ Ирина Загоруйко. В прошлом году она дебютировала на спартакиаде молодежи и уже тогда дала понять, что еще себя покажет. Ирина выиграла, причем с большим преимуществом. Вторую медаль, но уже бронзовую, по бадминтону, в копилку ЗАЭС принесла работница СГМ Елена Бычковская.

Борьба за командное первенство развернулось между двумя командами — Запорожской и Южно-Украинской АЭС. Шансы у обеих команд были одинаковые. Интрига оставалась до последнего. В итоге ЗАЭС заняла второе командное место, на третьем — спортсмены ЧАЭС.

В следующем году за право проведения у себя юбилейной, десятой, спартакиады поборются два города — Энергодар и Славутич.

Владимир ТИМОШЕНКО
Фото Елены БЫЧКОВСКОЙ

энергоблоков АЭС. Это сегодня одна из важнейших программ, она почти нормально финансируется, ее годовой объем около 1 млрд. 200 млн. грн. (на этот год). По этой программе мы должны определить полный объем финансирования, третий год мы занимаемся поиском кредитных денег — сейчас оформляем кредит от Европейского банка реконструкции и развития и от Еврокомиссии. И надеемся, что к середине 2012 года, то есть через год, мы эти деньги соберем. Мы не знаем, какая будет сумма, возможно, будет порядка 800 млн. евро. Но, подписав кредитное соглашение, можно будет сказать, что этот проект мы точно сделаем в назначенные сроки, потому что на весь объем работ мы получим деньги. По этой программе предметно мы начали готовить документы в 2010 году.

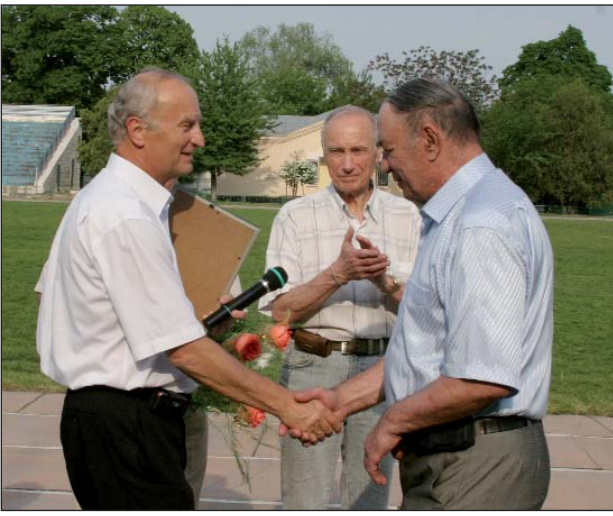
К. — Дорого ли обойдутся Украине европейские кредиты? Сравним ли они со стоимостью российского кредита на Х-3-Х-4.

Г. С. — В международных финансовых организациях кредит можно взять под очень низкий процент (к примеру, ставка ЦИВОР плюс небольшая надбавка). Сейчас Компания возвращает европейский кредит по повышению безопасности построенных в 2004 году блоков Х2-Р4 — там ставка 1,5% годовых на 14 лет. Ставка ЕБРР больше — там 3—3,5%. Что же касается условий предоставления кредита «Сбербанком России» на Х-3 — Х-4, то переговоры ведутся. Наша задача — получить кредит на максимально выгодных для нас условиях.

Выход из создавшейся ситуации с финансированием капитального строительства — привлечение инвестиций по такой цене, которая была бы приемлемой и выгодной для нашей Компании. Но сегодня НАЭК «Энергоатом» существует как государственное предприятие, поэтому больших денег никто нам не даст. Нужны институциональные преобразования, что позволило бы стать Компании, по крайней мере, инвестиционно приемлемой.

Наталка ПРУДКА

СПІЛЧАНИ — ПРОПАГАНДИСТИ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ

Анатолий Громадской — ветеран рабочего спорта

В трудовой книжке Анатолия Ивановича Громадского одна единственная запись, датированная октябром 1957 года — «Принят учеником слесаря-котельщика Ремонтно-механического цеха п. я. 28». Было ему тогда шестнадцать с половиной лет. Так и до настоящего времени, вот уже пятьдесят четыре года, продолжает трудиться на ставшем ему родным РМЗ.

...Прадеды — из старинного козацкого рода Громадских. Были у козаков атаманы кошевые, куренные и громадские. Громадские — это те, которые отслеживали выполнение норм козацкой морали. Одним из них, видно, и был прадед Анатолия Ивановича.

Отец — Иван Павлович, начал войну батальонным комиссаром, отступал до самого Сталинграда, а встретил День Победы в Праге, командиром танкового батальона.

Вывести семью в тыл ему не удалось, и Анатолий, с мамой и старшим братом Виктором, провели долгих четыре года в оккупации, на Кировоградщине, в большом (на двести дворов) селе, носящем странное, нездешнее название — Каниж.

Свое детство Анатолий Иванович вспоминает с ностальгической ноткой. Была в нем и любимая река Ингул, научившая пацана хорошо владеть своим телом, были и ночи, проведенные вместе с пасущимися лошадьми под яркими летними звездами. Рано приучился к тяжелому труду, что на родительском огороде, что на колхозном поле. И если дома работал на совесть, желая просто радовать мать, то уж на людях старался изо всех сил, всегда стремился быть первым — это от природы. Рос здоровым и крепким — легко мог побороть не только любого из ровесников, но и ребят на год-другой старше. Неплохо учился в школе, не деля науки на любимые и нелюбимые.

Были и футбольные баталии, плавание в реке, прыжки с деревьев, бег наперегонки, катание на коньках и лыжах, подтягивание на турнике, которые никому и в голову не приходило в то время называть спортом.

В 1955 году Анатолий с мамой переезжают жить к старшему брату, в Желтые Воды. Здесь-то и по-настоящему познакомился со спортом. Мог часами смотреть спортивные передачи, зачитывался спортивными журналами и газетами, играл за все школьные команды.

После окончания школы пошел трудиться на завод. Вначале учеником, затем слесарем-котельщиком. Без отрыва от производства получил диплом инженера и обзавелся семьей. Воспитал прекрасного сына — Игоря, который ему и жене Анне подарил трех внуков и правнука.

За пятьдесят с лишним лет досконально изучил свое дело. Работал технологом, заместителем начальника технологического отдела. Ходячая энциклопедия горношахтного оборудования — так часто говорят о Громадском А. И. коллеги. Вся горная техника, которая «приходит» на ремонтно-механический завод проходит через его руки. Тысячи чертежей, рационализаторских предложений, изобретений. Он в своем деле — настоящий новатор, а уж специалист просто отменный.

На заводе по-настоящему увлекся спортом. Занимался легкой атлетикой, баскетболом, настольным теннисом. Семь раз футбольная команда, капитаном которой он был, становилась обладателем кубка города и пять раз чемпионом. Но однажды, посмотрев волейбольную встречу команд мастеров, навсегда влюбился в этот вид спорта.

На следующий же день записался в секцию и вскоре уже играл в сборной команде спортивного клуба комбината. В шестьдесят лет в последний раз вышел на площадку, но уже тренировал на общественных началах сборные команды завода и спортклуба. Как тренировал — об этом говорят его тренерские достижения. Его воспитанники были первыми чемпионами Спартакиады Атомпрофсоюза, многократными победителями различных городских турниров. И все это в свободное от работы время и не получая ни копейки за свой тренерский труд. Анатолий Иванович человек скромный и особых почетных трудовых и спортивных званий не имеет. Пока у него самое почетное звание — Иванович.

Так уважительно обращаются к нему молодые спортсмены, так же по-свойски ветераны, ласкательно соседи по дому, женщины и коллеги с которыми он трудится на производстве.

На снимке: председатель Восточной объединенной организации профсоюза Борис ФИЛИППОВ вручает ветерану труда и профсоюзных спортивных спартакиад, активному общественнику Анатолию ГРОМАДСКОМУ (справа) Почетную грамоту в связи с 70-летием со дня рождения.

ЛИСТ РЕДАКЦІЇ ВІД ЧИТАЧА — МЕДИКА

БУДЬМО ЗАВЖДИ ЗДОРОВІ!

— Життя — це найцінніший дар людині, який вона мусить берегти.
(Народна мудрість)
— Якщо хочеш бути здоровим — постарайся...
(П. К. ІВАНОВ)

Бути здоровим та щасливим — природне космогонічне прагнення людини. Здорові люди, безумовно, гарні, в них чудовий настрій і вони завжди тримають себе в рівновазі, в них вистачає розуму не сваритися, в них легка хода та гарна постава.

Володіння найвищим рівнем здоров'я є одним із основних прав, а також обов'язків кожної людини, незалежно від раси, релігії, політичного переконання, економічного та соціального статусу.

Однак, у сучасному суспільстві ми часто зустрічаємося з надто легковажним і несвідомим відношенням до свого здоров'я. Таке недобре ставлення до себе, як: свідоме паління, алкоголізм (особливо пивний, у сучасній молоді), наркоманія, переїдання, потурання своїм ліношам і неорганізованості та недобре, агресивне налаштування до навколишнього життя, до людей. Це все може бути тільки при несвідомому ставленні до найдорожчого, що має людина — здоров'я і життя.

Здоров'я всіх народів є основним фактором досягнення світу і залежить від всестороннього співробітництва окремих осіб та держав, що обумовлює навіть подальше існування людства як біологічного виду.

За даними експертів Всесвітньої організації охорони здоров'я, стан здоров'я населення залежить на: 48—53% — від способу життя; 16—20% — від стану довкілля; 18—22% — від генетичних факторів; 8—10% — від якості медичного обслуговування.

Отже, відповідальність за своє здоров'я кожна людина зобов'язана нести сама.

Наша свідомість повинна визначати наше життя.

Людина може стати незалежною від усіх хвороб.

Чому ж зараз люди набагато частіше хворіють?

Відповіді на це є.

Сучасні умови життя суспільства докорінно змінив науково-технічний прогрес. Він звільнив людину від значного фізичного навантаження, на яке був запрограмований організм людини мільйонами років. Людина менше стала залежати від зросту, фізичної сили, міцності кісток. Адаптація людини до сучасних умов більше залежить від її психічних та духовних можливостей. Кількість інформації, яку отримує людина щоденно, зростає в геометричній прогресії. Негативні емоції, наче дев'яти вал, накрили людину з головою, вона часто дезорієнтована у своєму мисленні і в своїх вчинках.

У багатьох людей стресові ситуації створюють психоконфлікти, що формують в організмі локальні м'язові напруження, які у свою чергу сприяють виникненню патологічних процесів у внутрішніх органах.

Ще давні східні філософи попереджали: «Не дозволяйте ніколи невдоволеності, презирству, жадібності, ревнощам та іншим низьким інстинктам торкнутися вашого розуму. Такі емоції отруюють розум і тіло, результатом чого буде хвороба. Дисциплінують ваші емоції, будьте щасливими і не дозволяйте зовнішнім обставинам впливати на вас».

Виявляється, що: страх, гнів, злість, заздрість, брехня, лицемірство, самовпевненість, гордовитість, недобррозичливість, презирство спершу руйнують біологію тієї людини, що його послала, потім досягає того, кому послане зло, а потім повертається назад до своїх витоків, але вже підсилена в десятки разів.

При цьому паралізуються захисні сили організму, людина стає відкритою перед хворобами, на її здоров'я починають впливати оточуючі негативні явища, що руйнують організм та вкорочують життя. На фоні ослаблених захисних сил організму активізується мікробна флора, підвищується температура тіла. Замість того, щоб дати організму самому впоратися з цими проблемами, хворий починає ковтати антибіотики, жарознижувальні препарати та інші рекламні засоби, що підмінюють імунну систему, яка потім відмовляється функціонувати, резервні можливості її тануть, не підкріплені тренуваннями.

Тіло людини буде здоровим, поки емоції та почуття перебувають у рівновазі.

У міру поглиблення стресів в організмі накопичуються шлаки, кількість вільно циркулюючої рідини зменшується, кров та лімфа стають більш густими, в'язкими.

Підвищення температури тіла допомагає організму очиститися від шлаків.

Хвороба — це наш наставник. При правильному направленні мислення грипом можна перехворіти за кілька годин і навіть придбати імунітет до цього вірусу.

Як правило, найчастіше будь-яке запалення (навіть нежить) триває 7 днів.

За цей час людина встигає проаналізувати свої життєві помилки та залагодити їх.

Якщо ж напруж мислення не змінюється, то хвороба продовжується.

Недаремно народна мудрість навчає нас: «Будеш мати здоров'я рівно настільки, наскільки добро переважає зло в твоїх думках, словах та ділах, які нерозривно зв'язані між собою».

Крім того, дуже велике значення у виникненні захворювань посідає щоденна недостатність рухливості та фізичного навантаження. Гіподинамія веде до детренованості та до забруднення шлаками клітин — основних структурних одиниць організму, в яких протікають усі енергетичні та інформаційні процеси. В результаті гіподинамії хімічні реакції в клітинах організму протікають мляво та неповноцінно, що призводить до утворення в них окису вуглецю замість вуглекислого газу, тобто настає самоотруєння. Настає розлад у роботі органів та систем організму. Цьому також дуже спри-

яють: паління, вживання алкоголю, надлишок жиру, цукру та солі.

Тепличні умови також викликають атрофію природних систем захисту.

Багатократні запаси міцності (8—10-кратний ступінь надійності), якими мудро наділила нас матінка-Природа, в'януть і тануть. Першочергово страждає серцево-судинна система, порушується обмін речовин, розвиваються застійні явища, підвищується артеріальний тиск.

Що ж треба робити, щоб зберегти здоров'я?

Треба відновити внутрішню ендоекологічне середовище, звільнити його від бруду, слизу, шлаків — щоб запустити механізми саморегуляції, самовідновлення при прояві достатньої самодисципліни.

Одним із перших і головних заповітів лікаря, його священним обов'язком є: навчити своїх пацієнтів жити не хворіючи, допомогти їм усвідомити, що здоров'я треба заробляти, як заробляють на хліб.

Хороше здоров'я неможливо придбати миттєво, ковтнувши декілька пігулок.

Треба постійно і наполегливо працювати над собою.

Добре здоров'я можливе тільки при злагодженій роботі кожної з функціональних систем організму, які повинні бути стійкими до негативних впливів.

Це досягається систематичним загартуванням — тренуванням усього організму, здоровим способом життя.

Отже, заповідями здоров'я можуть бути:

— Хочеш бути здоровим та щасливим — будь ним!
— Установка на здоров'я — передусім життя в ладу із Законами Всесвіту:

1) навчитись сприймати всі життєві ситуації спокійно, без агресії;

2) покаяння та прощення при всіх життєвих негараздах та конфліктах (особливо при хронічних хворобах), щиро, без лукавства, слухаючи свою душу та совість.

— Змістом життя повинно бути — зміцнювати своє здоров'я для любові та милосердя, творити добро собі, людям, усьому навколишньому світу. Допомогати тим, кому гірше, ніж вам.

— Не примножувати у світі зла — це небезпечно насамперед для самої злої людини.

— Побороти в собі: жадібність, злість, самовдоволення, сутяжництво, страх, лицемірство та погорду. Не говорити про людей несправедливо, не слухати пліток.

— Відчутти свою цінність для оточуючого світу, полюбити себе та схвалити і погодити в собі свої думки, дії, вчинки.

— Вірити людям і любити їх.

— Любити себе та своє тіло, як найвищий прояв життя.

— Не затрувати свій організм шкідливими речовинами, рішуче відмовитись від усіх надмірностей (алкоголю, паління, наркотиків, споживання дуже жирного, солоного та солодкого), уникати будь-якої штучної, позбавленої вітамінів їжі та стимулюючих напоїв (кава, чай).

— Пам'ятайте прислів'я: хто хоче бути хоробрим — їсть м'ясо, хто хоче бути здоровим — їсть овочі, хто хоче бути мудрим — харчується повітрям, хто хоче жити вічно — не харчується нічим.

— Харчуйтесь лише натуральною, простою «життєдайною» їжею, готувати її з любов'ю, пити чисту (талу, джерельну, очищену) воду.

— Щоденно отримувати фізичне навантаження, займатися фізкультурою, ходою, бігом, плаванням тощо.

— Не працювати там, де вам нудно, нецікаво і ви усім незадоволені.

— Трудитися з радістю, посильно. Відновлювати свої сили правильним співвідношенням активності та відпочинку.

— Щоденно очищати свої клітини, тканини тіла та кров чистим повітрям, чистою водою, сонячним світлом.

— Щоденно загартувати організм (ходити босоніж, обливатися холодною водою).

— Відмовлятися від будь-якої їжі при нездужанні розуму і тіла.

— Щоденно підтримувати чистоту, спокій, піднесений стан думок, слів, почуттів.

— Поповнювати свої знання законами природи, жити у злагоді з ними, насолоджуватись плодами своєї праці.

— Допомогати своїм ближнім наслідувати закони природи.

— Добррозичливість — це ваш основний спосіб спілкування.

Від доброго стану нашого Духу (Душі) залежить добрий стан всього нашого організму, всього тіла.

Не витрачайте своїх переживань на те, що змінити вже вам не під силу.

Частіше згадуйте вислів: «Дай мені, Боже, звершити те, що я можу звершити».

Дай мені, Боже, не братись за те, чого я не можу звершити. Дай мені, Боже, розібратись — де перше, а де друге».

Треба не забувати, що все у світі — відносно, тому доречно завжди мати почуття гумору і почуття міри, а найголовніше — доброзичливість та добротність.

Дорогі мої українці!

Давайте разом відганяти: від тіла — хворобу, від душі — невігластво, від шлунка — об'їдання, від держави — смуту, паніку, від сім'ї — незлагоду, звідусіль — порушення міри!

І будьте завжди здорові!

Людмила КАЗБАН,
лікар-фізіотерапевт Сумської обласної клінічної лікарні,
член Національної спілки журналістів України.

**СПАРТАКІАДА АТОМПРОФСПІЛКИ:
ТРЕТІЙ ТУР**

**Кращі волейболісти—
на Рівненській АЕС**

У червні на розважально-оздоровчому комплексі «Біле озеро» проходив третій тур 18-ї спартакіади профспілкових організацій підприємств атомної енергетики і промисловості фізкультурно-спортивного клубу «Атом України».

На узбережжя польської перлини з'їхалися атлети ледь не з усієї України, загалом близько 120 спортсменів з Рівненської, Запорізької, Южно-Української атомних електростанцій, Східної об'єднаної організації профспілок (Жовті Води) та Чорнобильської об'єднаної організації профспілок (Славутич). На урочистому відкритті Спартакіади були присутні заступник генерального директора ВП РАЕС Роман Гошовський, голова профспілкового комітету Олег Гнатюк, президент федерації важкої атлетики Рівненщини Микола Червоткін та інші.

Найсильніші спортсмени атомної галузі мірялися силами у таких видах спорту, як пауерліфтинг, шахи та чоловічий і жіночий пляжний волейбол. Запеклі бої тривали практично за кожен бал, ніхто не хотів поступатися лідерством. Відтак усі команди поїхали додому з медалями та бадьорим настроєм.

На високому рівні виступили кузнечовські спортсмени. Зокрема, шахістка Ольга Решетняк (ЦДТАРАВ) завоювала «срібло» в особистому заліку, додавши свою лепту до четвертого загальнокомандного місця збірної Рівненської АЕС. У загальному заліку місця розподілилися так: 1-ше — ЗАЕС, 2-ге — СООП, 3-тє — ЮАЕС, 4-те — РАЕС, 5-те — ЧООП.

Своєю видовищністю приваблює глядачів пауерліфтинг — спорт сильних чоловіків. А видовищ і справді не бракувало. Адже на РОК «Біле озеро» приїхало чимало титулованих спортсменів. Було за кого повболівати і кузнечовським шанувальникам важкої атлетики. І наші штангісти не підвели. Володимир Комнацький (ХЦ) став срібним призером, бронзові медалі завоювали Андрій Кузьменко (ЦРБ) та Віталій Паливода (інструктор спорткомплексу). Загалом найсильнішою збірною спартакіади з пауерліфтингу виявилася команда Южно-Української АЕС. Далі розмістилися збірні ЗАЕС, ЧООП, РАЕС та СООП.

Однак найвдалішим для рівненських атомників виявився турнір з пляжного волейболу. У змаганнях серед чоловіків господарі не залишили шансів нікому і впевнено завоювали золоті медалі, обігравши у фінальному поєдинку команду Східної об'єднаної організації профспілок. Третьою фінішувала збірна ЮАЕС. Не відставали від хлопців і дівчата з РАЕС, які стали срібними призерками, поступившись тільки команді ЗАЕС. На третьому місці — знову збірна ЮАЕС.

І чоловіча, і жіноча волейбольні команди Рівненської атомної електростанції продемонстрували прекрасну гру, що, врешті-решт, дозволило їй очолити загальний залік, залишивши позаду сильні команди ЗАЕС і ЮАЕС.

Нагадаємо, I та II тури 18-ї спартакіади проходили у місті Жовті Води у березні та травні. Атомники змагалися у таких видах спорту, як футзал, плавання, гирьовий спорт, легка атлетика, жіночий волейбол та великий теніс.

Четвертий та п'ятий тури Спартакіади пройдуть у жовтні-листопаді в Южноукраїнську та Енергодарі.

**Іванна КОВБ
Фото Надії ТИМОФЕЄНКО**

БЛАГОЧИННИСТЬ АТОМНИКІВ

ДОПОМАГАЮТЬ РЯТУВАТИ ЖИТТЯ

З нагоди Всесвітнього дня донора крові посвідчення та нагрудні знаки «Почесний донор України» вручені восьми працівникам Южно-Українського енергокомплексу. Причому, семеро з них трудяться в енергоремонтному підрозділі атомної станції. Загалом це звання носять сьогодні майже сто працівників енергетичного комплексу на Південному Бузі. Присвоюється воно тим, хто здавав кров 40 і більше разів.

У місті атомників проживає близько тисячі людей, які, здаючи кров, допомагають рятувати життя. 165 із них носять звання «Почесний донор України». Донорство в Южноукраїнську поширене і почесне. Зокрема, на АЕС з повагою ставляться до цієї категорії працівників: семеро членів колективу, що цього року стали почесними донорами, отримали премію профспілки підприємства. Відділення заготівлі та переробки крові державного підприємства «Спеціалізова-

на медико-санітарна частина №2» міста Южноукраїнськ — одне з найкращих в області. У його історії не було жодного випадку, щоб у критичний момент не знайшлося необхідних компонентів крові. Більше того, за необхідності до южноукраїнських медиків звертаються по допомогу колеги із сусідніх районів — Доманівського, Вознесенського, Братського, Арбузинського.

Минулого року фахівці южноукраїнського відділення заготівлі крові відсвяткували новосілля в перепрофільованому акушерському корпусі, добудованому на кошти соці-

альної програми розвитку регіону, що діє у рамках спорудження Ташлицької ГАЕС. Із пристосованого приміщення, у якому медики працювали більше 20 років, вони переїхали до просторих світлих кабінетів. Арсенал обладнання поповнився сучасним швидкозаморожувачем плазми, новими морозильними камерами, донорськими крилами, іншим устаткуванням та ін-вентарем. На новому місці з'явилася можливість здійснювати різні етапи заготівлі крові в окремих приміщеннях, зокрема, обладнано кімнати зберігання плазми та відпочинку для донорів.

В ГОСТИ К ПОДШЕФНЫМ

Представители профкома Запорожской АЭС и актеры театра «Атомик» побывали у подшефных в Молочанском интернате.

В настоящее время здесь находятся около 180 детей. В мае этого года 22 воспитанника окончили это учебное заведение и получили путевку во взрослую жизнь. Выпуск нынешнего года был особенным — школу закончили дети, сумевшие ярко блеснуть своими талантами на разных конкурсах и фестивалях, как в своей стране, так и за рубежом.

Шефы привезли в Молочанск гуманитарную помощь, которую собрали для де-

годаря людям, всей душой откликнувшись на призыв председателя комиссии профкома ОП ЗАЭС по шефской работе Александра Руденко, членов комиссии Владимира Калашникова, Евгения Терехова и организации молодежи атомной станции...

Перед поездкой было собрано огромное количество вещей. В этот раз пришлось даже задействовать «Газель», которую загрузили полностью, оставшаяся часть привезли автобусом.

На выделенные профсоюзным комитетом деньги приобрели подарки для де-

тей. Каждый ребенок получил пакет со сладостями и игрушку. Самым маленьким воспитанникам шефы подарили игрушечный домик — сборную конструкцию, внутри которой можно играть. В прошлый приезд такой домик подарили одной из младших групп интерната. И теперь, идя навстречу пожеланиям персонала, привезли еще один — для другой группы.

В этом году часть ребят уже побывала в аквапарке на Азовском море. И хотя счастливчиков оказалось немного, порядка 30 человек, дети рассказывали об этой поездке как об общем достижении — настолько яркими оказались впечатления.

Вскоре всех пригласили в актовый зал, где актеры сыграли замечательную сказку. Восторг от зрелища был неописуем.

Каждый ребенок-сирота мечтает иметь свою семью. Но судьба распорядилась так, что эти дети живут в одном общем доме, у большинства из них нет родителей, которые бы их любили и заботились бы о них. Естественно, как бы ни старались работники интерната, они не смогут заменить этим детям родителей. А им очень нужны ласка, внимание, доброта, да и вообще любая помощь. Наверное, это по силам многим людям — было бы только желание творить добро.

Галина ШАБАРДИНА

ПАМ'ЯТЬ

ОТЦОВСКИЕ САПОГИ

Мой отец, Жежер Алексей Тимофеевич, погиб на фронте. Похоронка пришла, когда мне было чуть больше двух годиков, ровно столько, сколько сейчас нашей внученьке Машеньке. Поэтому я его совсем не помню. А через два года после Победы, как говорится, не было бы счастья, да несчастье помогло, у меня появился отец, тоже фронтовик.

Именно отец. Слова отчим и мачеха я не приемлю, они мне оскорбительны. Война забрала у меня отца, она же и вернула его, только другого, правда, породив еще одну семейную трагедию. Его жена умерла после тяжелой и мучительной болезни. Она была ранена шальным осколком во время ожесточенной, кровопролитной Корсунь-Шевченковской битвы, в центре которой было и наше село Валява.

Жили мы дружной семьей — отец, мать, старший брат Витя (сын отца), я, потом появилась сестренка Галя. Одним словом: твое, наше. Но как жили? Дети войны это помнят прекрасно. Одни сапоги на всю семью. Ходили босиком целое лето и до поздней осени, пока не ударят сильные морозы.

Однажды в школе мы сидели тихо на уроке. Вдруг по классу раздался гул и все повернулись в сторону окон. Повернулся и я. А там, за окном, валил густой, лапчатый снег. С восторгом восприняли мои одноклассники этот первый снег, но только не я, потому что пришел в школу босым. На каждой перемене дети выбегали во двор, там они играли, кувыркались, пытались лепить снежки, один я с грустью стоя у окна, наблюдал за этим зрелищем. Меня не покидала мысль: «А как же я буду идти домой?»

Уже шел последний урок, и вдруг открывается дверь, и в класс заходит мой отец со своими огромными кирзовыми сапогами в руках. Видели бы вы, с какой гордостью я шагнул по селу в отцовских сапогах, счастливого меня не было никого в мире. А он, держа меня за руку, шел по заснеженной улице в самосшитых брезентовых тапочках.

Прошли годы. Демобилизовавшись со службы в пограничных войсках, я привез отцу свои добротные яловые дембельские сапоги с гармошкой на голенищах, собранной при помощи плоскогубцев. Он с благодарностью принял подарок и с гордостью носил их, а при

случае не забывал напомнить: это мне сын с границы привез».

В городском совете ветеранов Украины хранится книга, в которую занесены имена всех желтоводцев — участников боевых действий во время Великой Отечественной войны. В разделе рядовой и сержантский состав значится Блоха Иван Иванович — это мой отец, грузчик участка ВШТ шахты «Новая».

Р.С. Я уже писал свои воспоминания, когда мой племянник, Блоха Сергей Иванович, сообщил мне, что «скачал» из Интернета сведения о моем погибшем отце. В расстроенных чувствах я взял у него листочек с отчетом одного из медсанбатов под названием «Именной список лиц начальствующего и рядового состава, умерших от ран в период боевых действий с 30 ноября по 31 декабря 1942 года». Четвертым в этом списке записан Жежер Алексей Тимофеевич — командир роты 168-го стрелкового полка 24-й стрелковой дивизии. Рождения 1922 года. Ранен 4 декабря 1942 года. Умер от ран 5 декабря 1942 года. Похоронен в братской могиле Панчишино Сталинградской области. Какое роковое

совпадение! Каждый год 5 декабря мы отмечаем день рождения моему отцу — Ивану Ивановичу, и не знали, что в этот день умер мой отец — Алексей Тимофеевич.

Царство небесное им обоим и вечный покой.
**Петр ЖЕЖЕР,
член городского совета ветеранов Украины
г. Желтые Воды**

ЗА ІНІЦІАТИВИ КОЛЕГИ—ЖУРНАЛІСТА

Письмовий текст — більше кілометра

У Національному університеті «Острозька академія» за проектом кореспондента газети «Перспектива» Хмельницької АЕС Олександра Шустерука було встановлено рекорд для «Книги рекордів України» — «Найбільше письмове вшанування історії української пісні», в якому взяли участь колектив та гості навчального закладу.

Рекорд було встановлено в рамках проведення «Року української пісні» в університеті і присвячено 60-річчю народження співака Назарія Яремчука, 40-річчю визнання пісні Володимира Івасюка «Червона рута» на міжнародному рівні, 45-річчю заснування композитором Левком Дутківським легендарного ВІА «Смерічка».

Представник національного проекту «Книга рекордів України» заслужений діяч мистецтв України Віталій Іваницький засвідчив, що «Найбільше письмове вшанування історії української пісні» було представлено у вигляді паперової стрічки довжиною 1 кілометр 155 метрів. Для його демонстрації було залучено 770 студентів Національного університету «Острозька академія». За встановлення рекорду колективом вищого навчального закладу дипломи «Книги рекордів України» були вручені ректору Національного університету «Острозька академія» Герою України Ігорю Пасічнику та автору проекту журналісту Олександру Шустеруку, який раніше організував ще два рекорди для «Книги рекордів України».

У церемонії презентації «Найбільшого письмового вшанування історії української пісні» взяли участь народна артистка України Героїні України Ніна Матвієнко, лідер гурту «От вінта» Юрко Журавель. Для учасників акції вони виконали свої кращі пісенні твори.

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Шота Руставелі, 39/41
оф. 814, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: (044) 496-52-98
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція листується з читачами лише на сторінках газети
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ПП «Трейд Інформ»: м. Київ,
вул. Новозабарська, 2/6.
Тираж 5000
Ціна договірна